

« шѣ други за своя-ша слава и похвала. Ни
« искамы обаче, за по-големо пичишаніе къ
« Евангеліе-шо, да ся чинше по перво по ла-
« шінски, а послѣ и по Славенски за народ-
« ѣшъ кой-шо не разбира лашінски, какъ-шо
« ся обычайно чини по нѣкои-си церкви...»
(*Посл. Іоан. 247*).

Това бы добрѣ и Хрістіански направено,
и възрадова премного Мораво-Бойемски-шѣ
Славяны. Но ешо чи въ XI-ѣшъ вѣкъ единъ
другі папа, Александръ II намысля да имъ
въспреши ошнова оуношребленіе-шо въ цер-
ква-ша на природны-ѣшъ имъ Славенскі
языкъ. Тая нова обида не ся яви никакъ
оугодна на вышеречены-шѣ Славяны, кои-
шо не можахл да разбиралшъ защо ся оупи-
рахл шако папы-шѣ да имъ налаганъ единъ
языкъ кого-шо не разбирахл. За шова и
малко по-сешиѣ, сирѣчь по свѣршанье-шо
на XI-ѣшъ вѣкъ, оумолихл своего князя
Врашислава да проводи на папа-ша нарочно
посолшво (елчіи) за да му попроси под-
швѣрженіе на онова що бѣ имъ ся шолкова
паша дозволило ошъ предни-шѣ папы.

Тога Александръ бѣше оумрѣлъ; а наслѣ-
дник-ѣшъ му Григорій VII, кои-шо пріе
посолшво-шо, не рачи никакъ да соизволи
на що-шо му ищяхл, и кашо испраши назадъ